

Komentář k evangeliu: „Já vás posílám“

Komentář k 14. neděli v liturgickém mezidobí (cyklus C). „Žeň je hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň.“ Radost z misijního poslání, kterým Ježíš pověřuje učedníky, nespočívá v tom, že by se cítili vlivní v tomto světě, nýbrž v Božím království.

05.07.2025

Evangelium (Lk 10, 1–12.17–20)

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim:

„Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: »Pokoj tomuto domu!« Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: »Přiblížilo se k vám Boží království!« Když přijdete

do některého města, a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: »I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu strásáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!« Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“

Dvaasedmdesát (učedníků) se vrátilo a s radostí řekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a (přemáhat) všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

Komentář

Již od počátku Ježíš ohlašoval Boží království ve spolupráci s lidmi. Lukáš, evangelista pohanů, nám

vypráví, že poté, co poslal Dvanáct, jakožto zástupce izraelských kmenů, „Pán určil ještě jiných dvaasedmdesát a poslal je [...] do každého města a místa, kam měl sám přijít“.

Za číslem sedmdesát dva se pravděpodobně skrývá odkaz na „rodiny Noemových synů“, z nichž – jak praví kniha Genesis – „se po potopě rozšířily národy po zemi“ (Gn 10,32). Toto misijní vyslání „do každého města a místa“ by tak znamenalo, jak univerzálnost adresátů radostné zvěsti, tak univerzálnost těch, kdo ji mají hlásat.

Nevíme, kdo byli oněch dvaasedmdesát učedníků. Bylo mnoho těch, kdo byli Ježíšovými přáteli a těšili se jeho důvěře, těch, kdo pro něj pracovali a obětovali svůj život, i když jejich jména nejsou v evangeliích zaznamenána. Tato nenápadná a účinná ochota,

prožívaná „s prostotou, bez okázalosti a bez snahy na sebe upozorňovat, ale zároveň bez skrývání se“ [1], okouzlovala svatého Josemaríu, který ji často označoval za charakteristický rys obyčejných věřících křesťanů: těch, kdo si jsou vědomi, že jsou posláni doprostřed světa, aby jej proměňovali vírou a svědectvím vlastního života.

Aby byla mise účinná, připravuje Ježíš učedníky přesnými pokyny, které platí v každé době. Především je vybízí, aby se modlili za počet dělníků, kteří mají na žni pracovat, neboť to je On, kdo volí a posílá. Učedníkům přísluší dávat ve svém poslání přednost modlitbě a prosit Pána duší, aby povolal a poslal větší počet lidí.

Na druhé straně Ježíš nemá negativní pohled na svět, protože jej nepovažuje za neobdělané pole, nýbrž za žeň připravenou ke sklizni.

„Učedníci mohli váhat, mezi sebou rozvažovat a říkat si: Jak je možné, abychom my, tak malý počet, mohli proměnit celý pozemský svět? Aby prostí přivedli ke konverzi sofisty, nazí ty, kdo jsou oděni, poddaní ty, kdo vládnou? – komentoval svatý Jan Zlatoústý. – A aby je úvahy takového druhu neznepokojovaly, Ježíš mluví o žni, jako by říkal: Všechno je připraveno“[2].

Ježíš navíc posílá učedníky „po dvou, aby si vzájemně pomáhali a vydávali svědectví bratrské lásky – vysvětloval Benedikt XVI. – Upozorňuje je, že budou jako ovce mezi vlky: to znamená, že mají být pokojní navzdory všemu a v každé situaci přinášet poselství pokoje“[3].

Za pozornost, mezi Ježíšovými pokyny, stojí důvěra v Prozřetelnost a odpoutanost od hmotných statků: „Nenoste měšec, mošnu ani opánky.“ Jak totiž vysvětlil papež František,

odpoutanost od materiálních věcí je podmínkou k tomu, aby člověk mohl být učedníkem.

Po svém návratu učedníci vyjadřují svoji radost a nadšení z účinnosti vykonané práce: „Také démoni se nám podrobují ve tvém jménu!“, zvolávají. Plody jejich působení však nespočívaly ani tak v osobních schopnostech, jako spíše ve jménu Ježíše a v jejich vnímavosti při následování pokynů Mistra. Ježíš ze svého pohledu pak pozvedá rozměr radosti svých učedníků k nadpřirozené rovině – tato radost totiž nemá pramenit z pocitu vlivu v tomto světě, nýbrž v onom druhém světě, kde jméno těch, kteří milují Boha, zůstává zapsáno „nikoli inkoustem – praví jeden z Církevních otců –, ale v paměti a milosti Boží“ [4].

Pablo M. Edo

[1] Srov. P. Agulles, heslo „Naturalidad“, Diccionario san Josemaría Escrivá, Burgos, Monte Carmelo – Istituto Storico Josemaría Escrivá, 2013, s. 882.

[2] Sv. Jan Zlatoústý, Homilie na Matouše, hom. 34.

[3] Benedikt XVI., promluva před modlitbou Anděl Páně, 8. července 2007.

[4] Theofylaktos, Catena aurea, k příslušnému místu.

Pablo M. Edo

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-ja-vas-posilam/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-ja-vas-posilam/)
(01.04.2026)